

*Temayı yaratıcı bir öykü
estetikliğiyle kurgulaması ve
yaşına uygun duru Türkçe
kullanımı nedeniyle...*

Sıdika Selin Çolak

“Bir Deniz Feneri Vardı:
Yalnız...” öyküsü
6. sınıf öğrencisi
Mersin, ODTÜ Geliştirme
Vakfı Mersin Ortaokulu

“Bu hikâyeyi yazarken hissettiğim duyguların hepsi, aslında kendi arkadaşlık yaşantımdan birer örnekler. Bu duyguların çoğunu biraz değiştirerek yazdığımda ortaya bu hikâye çıkmıştı. Bu nedenle hüznü duygusunu yoğun, merak duygusunu da gerçekçi bir şekilde hissetmişim. Hikâyemin sonuna doğru bütün o geçen günleri tekrar aynı şekilde yaşadığımı fark ettim. Hikâyenin sonuna yansıyan mutluluk ise şimdiki beni anlatıyordu.”

BİR DENİZ FENERİ VARDI: YALNIZ...

Yeni sabah olmuştu. O sabah da her zamanki gibi sisliydi. Sisin içinde hiçbir şey görünmüyordu. Yine de bakınmaya devam etti deniz feneri. Uçan martılara baktı, özendi onlara. Uçmak istedi. Olmuyordu, uçamıyordu. Uçtuğu tek yer hayalleriydi onun. Martılar deniz fenerinin onları izlediğini görünce yönlerini değiştirdiler, arkalarını döndüler deniz fenerine. Ama deniz feneri alışmıştı artık, kimsenin ona bakmamasına. Yine de, biriyle konuşmak ona iyi gelebilirdi. Martılar sisin içinde kaybolup, deniz fenerinin görüşünden çıkana kadar arkalarından baktı onlara.

Sonra başka bir tarafa döndü. Deniz vardı orada da. Deniz hırçındı o gün. Çoğu defa öyle olurdu zaten. Asiydi, insanları içine çekerdi. Deniz feneri, oraya dikildiğinden ve insanlara ışığıyla yol gösterdiğinden beri deniz biraz daha asileşmişti sanki. Deniz feneri

dostluk duygularıyla seslenmek istedi ona. İyi de, ne diyebilirdi ki? “Masum insanları senden kurtardığım için özür dilerim!” gibi bir şey mi? Deniz ona inatla, sanki, “Bakma bana, dön başka tarafa,” dercesine dalgalarını kayalıklara çarptı.

Deniz feneri çoğu kez, fırtınanın çok şiddetli olduğu zamanlarda, yalnızlık duygusundan kurtulmak için kendini dalgalara bırakmayı bile düşünmüştü. Sonra kendine gelmiş, “Zavallı insanlar ben olmasam ne yaparlar? Onları bu zalim denizle baş başa mı bırakayım? Onların hiçbir suçu yokken üstelik!” diye düşünmüştü. Yalnızlığa katlanmıştı.

Günlerden bir gün, aksakallı bir ihtiyar, deniz fenerinin kanayan yarasına bir parça da olsa derman oldu. Adamcağız geçim derdine düşünce eski bir sandal almış, gücü yettiğinde balıkçılık yapmaya başlamıştı. Deniz feneri, martılardan, denizlerden ve başka hiçbir şeyden yüz bulamadığında, küçük sandalın selamına karşılık vereceğini biliyordu. Karanlık gecelerde ve sisli günlerde deniz fenerinin dostluk çağrısına küçük bir baş sallama ile cevap verirdi sandal. Tüm o süslü ve yepyeni tekneler, sandallar arasındaki utanç duygusunu, deniz feneriyle paylaşıyordu belki de köhne sandal.

Yaşlı balıkçı eski sandalla denizden döndüğünde, deniz feneri onu karanlığı altın bir hançer gibi yaran parlak ışığıyla karşıladı. Sandalı görmeye çalıştı. Sandal yorgun bir şekilde, onun için yavaşça denizde sallandı. Bunu fark eden deniz feneri daha istekli bir şekilde döndü, hep onu tekrar görebilmek için döndü. Sabaha kadar sessizce anlaştılar. Onları gören insanlar, rüzgârın kuvvetli estiğini düşünüp paltolarına sarındılar. Sıcak, güvenli evlerine doğru yol aldılar.

O sabah yaşlı balıkçı son kere balığa çıktı. Bunu ne deniz feneri biliyordu, ne de zavallı yaşlı balıkçı. Her zamanki istediği, sevdiği işi yapmaktan gurur duyan suratı ışıldıyordu mutluluktan. Sandal, “dostu” deniz fenerine hoşça kal dercesine sallandı. Deniz feneri ise, yeni dostu eski balıkçı sandalına en parlak ışıklarından gönderdi, onu denize uğurladı. Ona iyi şanslar diledi.

O gün akşam karanlığında ve ertesi gün gündüz sisinde deniz feneri umutla uzandı ufka, yıpranmış dostunu karşılamak için. Ama umudu acıya dönüştü. Dönen olmadı denizden.

Yaşlı balıkçının arkadaşları konuşurlarken onun önünden geçtiler. O balıkçılardan biri,

“Rahmetli bana hep, ‘Ben ölünce sandalımı salın denize, gitsin,’ derdi. İstedğini yaptık, daha ne olsun!” demişti. Ama deniz feneri daha fazlasını duyamadan geçip gitmişlerdi. Arkalarından bakakalmıştı.

Tüm bunlar bir gecede, deniz feneri farkında olmadan mı gerçekleşmişti. Artık ne yaşlı denizci vardı orada, sahile az da olsa renk katan; ne de eski balıkçı sandalı, denizde ipinin izin verdiği yerlere kadar sallanıp duran. Bir hiçliğe sürüklenmişti ikisi de, deniz fenerinin asla anlamını tam olarak kavrayamayacağı hiçliğe.

Eski balıkçı sandalının gitmesinin üzerinden birkaç gün geçmişti. Deniz feneri sürekli onu arıyor, denize dikkatle bakıyordu. Nereye götürmüştü onu zalim deniz? Nerelere sürüklemişti dostunu?

Deniz feneri dostunu görmeden rahat etmeyecekti. Yıllardır onu yıkmaya çalışan rüzgâra izin verdi ve kendini şiddetli rüzgârın soğuk ve tehlikeli ellerine bıraktı. Deniz feneri kendisini ayakta tutan kaideden kurtuldu. Rüzgâr onu yavaşça denizin buz gibi sularına itti. Bir

akıntı oluşturdular deniz ve rüzgâr birlikte. Deniz feneri, ışığı denize çarptıkça heyecanlanıyor, merakı artıyordu. Bir an önce dostunu görmek istiyordu.

O akşam deniz feneri kıyıda iyice uzaklaştı. Denize ışığını tuttu ve sandalı aradı, ilerledi. İlerledikçe battı, battı... Umurunda değildi ama yeterince güçlü olduğunu düşünüyor, deniz onu dalgalarıyla sahile itmek istediğinde daha da hırslanıyordu. Dostunu bulacaktı.

Uzun süre bu böyle devam etti, deniz feneri ona iyice yaklaşıyordu. Sonunda sandalı bulmuş, sandal onu görünce sallanmıştı. Onu yanına çağırılmıştı. Ama eski balıkçı sandalına az bir mesafe kalmışken, deniz fenerinin ışığı söndü. Deniz onu içine çekti, onu karanlığında boğdu.

Artık deniz istediği gibi insanları içine çekebilirdi; martular rahatça uçabilirdi. Deniz feneri, eski balıkçı sandalıyla hiçlikteydi. Sonunda dostunu, uçsuz bucaksız bir “hiçlik”te bulmuştu... ■